

פנינו הצדיקים



לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

24

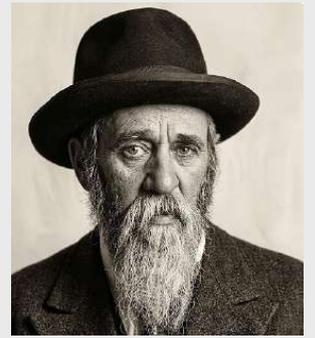
מיטב השידורים
מגדולי הרבנים

ללא פרסומות.
ללא חדשות.
ללא פוליטיקה.

ערוץ 2000

האזינו לשידור החי | 03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

במייל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com



האדמו"ר הרב יוחנן טברסקי מראחמיסטריווקא זצ"ל - נולד בשנת ה'תקע"ו (1816) בעיר צ'רנוביל. אביו האדמו"ר ר' מרדכי קרא את שמות בניו הצדיקים על שם שבעת הרועים. כשרבינו נולד, ביקש לקרוא לו יוסף. אולם התנא ר' יוחנן בן זכאי התגלה לאביו וביקש ממנו לקרוא לו על שמו. כאשר אביו מנה פעם אחת את שבחם של בניו הקדושים ואמר איזה נשמה המשיך לכל אחד מהם, על רבינו אמר שהוא נשמת רבי יוחנן בן זכאי. בגיל צעיר התעלה והיה מופשט מהעולם. ביום כ' אייר ה'תקצ"ז (1837) אביו נפטר. רבינו ביקש לעלות לארץ. כאשר שטח את משאלתו בפני אחיו ר' אהרן מצ'רנוביל, אחיו שאל: "ממה תתפרנס?". רבינו השיב בענוה: "חושבני שאהיה שם מלמד טוב". אבל אחיו לא הניח לו לנסוע ואמר כי כאן זקוקים לו יותר ועליו להנהיג עדה. רבינו נשאר. אבל סירב להנהיג את העדה. כעבור מספר שנים עבר לעיר ראחמיסטריווקא ושם התחיל לשמש כאדמו"ר.



ענוותן מופלא. התמדתו בתורה היתה מופלאה. בשעה שנכנסו אליו יהודים לשאול עצה וברכה היה מסמן את הדף לסימן היכן הוא אוהז. בין יציאתו של היהודי הקודם לבין כניסת הבא אחריו למד בינתיים. מדי שנה סיים את כל הש"ס ואת ארבעת חלקי שו"ע. קבע את זמן הסיום לערב פסח, מכיוון שמזמן שנולד לו בנו הבכור הרה"ק ר' דוד מזלאטיפולי סיים מסכת בשבילו בכל ערב פסח כנהוג. גם לאחר שהילד גדל וכבר סיים בעצמו מסכת רבינו לא הפסיק מנהג זה והמשיך אותו כל ימי חייו. בכל ערב שב"ק צורת פניו של רבינו היתה משתנית ומאדימה בלהב אש קודש. רבינו התפרסם כבעל מופת מפורסם. רבים פנו אליו ונושעו. מידת אהבת ישראל שלו היתה מופלאה. נפטר ב-ד' ניסן ה'תרנ"ה (1895). חי כ-79 שנים. ציונו בראחמיסטריווקא. כל ארבעת בניו שימשו כאדמו"רים.



סבא (מצד האב): האדמו"ר ר' נחום (ראש שושלת צ'רנוביל). **אביו:** האדמו"ר ר' מרדכי (המגיד מצ'רנוביל). **אימו:** מרת פיגא (בת הרה"ק ר' דוד לייקס זיע"א, מגדולי תלמידיו של הבעש"ט הקדוש). **אשתו:** מרת חנה (בת הרה"ק ר' פנחס מקולק זיע"א בן הרה"ק ר' זאב וואלף מזיטומיר זיע"א). **בניו:** האדמו"רים ר' דוד מזלאטיפאלי, ר' מרדכי מראחמיסטריווקא, ר' נחום מראחמיסטריווקא ור' זאב. **בנותיו:** מרת שינדל (נישאה לר' משה מצ'צ'ליניק), מרת פיגא (נישאה לר' יעקב אריה מטריסק), מרת מלכה (נישאה לר' רבי יצחק מבאיאן), מרת חוה (נישאה לר' מרדכי משפיקוב).

הודי זקן מופלג סיפר שבילדותו אירע פעם לאביו שפריץ רשע התנכל לו וביקש לגרש אותו מאחוזתו כדי לקחת את ביתו לצרכיו המפוקפקים. האיש לא ידע מה לעשות, ולכן שם פעמיו אל רבינו שאליו היה רגיל לנסוע לעיתים קרובות. כשהגיע אליו, שפך את שיחו לפניו על הצרות שעוברות עליו ועל מעלליו של הפריץ הרשע. כשרבינו שמע את צרתו קרא בפניו את הפסוק: "הינה לא ינום ולא יישן שומר ישראל" סתם ולא פירש. היהודי שלא שמע שום ברכה ואיזה עצה מהרבי, חזר על סיפורו וציין כי בעבורו מדובר בסכנת נפשות. מרן חזר שוב ואמר: "הינה לא ינום ולא יישן שומר ישראל".

האיש יצא מהרב כשהוא מתפלא לפשר הדברים הסתומים והמופלאים ששמע זה עתה. הוא הצטער על שהרבי לא בירכו בפה מלא ובמחשבות עצובות אלו חזר בדרך לעירו. כשהגיע למחוז חפצו ראה כי כל המקום כמרקחה. כששאל את מכריו לפשר הדבר סיפרו לו שלפני זמן קצר הפריץ שיחק בקלפים עם חבריו והפסיד הון רב. מרוב בושה, כלימה ועוגמת נפש הפריץ איבד את עצמו... כשהאיש ראה כן, הבין תיכף ומיד יד מי באמצע. הוא החליט לחזור תיכף אל הרה"ק זיע"א כדי להודות לו על הישועה הפלאית. הוא רצה שגם בנו יקבל ברכה מרבינו, לכן נכנס לרגע ונטל את ילדו הקט ונסע מיד לראחמיסטריווקא, הוא נכנס לרבינו וסיפר שנבואתו התקיימה והפריץ שם קץ לחייו לשמחת ליבם של יהודי המקום. אח"כ רבינו פנה לילד ובחן אותו. הילד שלא ידע לענות כראוי התחיל לבכות. רבינו ניחמו ואמר לו במענה רך: "השי"ת יעזור לך להיות גר"ף. גר"ף זה ר"ת גזונט, רייך, פריילאך, כלומר: שמחה, עשירות ובריאות". האיש סיים לספר את סיפורו ואמר: "אני כבר מעל גיל מאה ואני בריא ב"ה". הוא הושיט יד לאברך השומע ולחץ בחוזק את ידו כדי להמחיש לו את בריאות גופו, "אני עשיר, יש לי פרנסה ולא חסר לי דבר, וממילא אני גם שמח".

באחד משמחות נישואי צאצאיו רבינו ישב כשמסביבו הקהל עומד על הבמה. כאשר חילקו לקהל צלחות מרק, אחד העומדים מאחורי הרבי איתרע מזלו והצלחת שבידו החליקה ונשפכה על ראשו של רבינו. כתוצאה מכך כל הבגדים שרבינו לבש הוכתמו והוא נרטב. אבל רבינו לא שם לב לכך כלל. מה שעמד לנגד עיניו היה רק שלא יחסר מרק לאותו יהודי שצלחתו נשפכה. רבינו קרא לאחד המחלקים ולחש באוזנו כי אברך פלוני עדיין לא אכל מרק ויש לתת לו מנה חדשה...

האדמו"ר מראחמיסטריווקא זצ"ל סיפר ששמע מיהודי שהיה אצל רבינו בשבת מברכים אב. הרה"ק אמר: "הרי שמו של החודש הוא 'מנחם אב' והוא מסוגל לנחם את מי שצריך להיות לאב, כלומר: מי שאין לו בנים מסוגל להיושע". כשאמר זאת היו לפניו חמישים הזכרות להיושע בזש"ק וכולם נושעו ב"ה בבנים באותה שנה.

ה'אמרי חיים' מוויזניץ זיע"א סיפר: אירע פעם שגנבו חפצים ממחסן העצים שבחצר של רבינו. הרה"ק הבחין בגנבים, רץ אחריהם והם הגבירו את ריצתם. הצדיק צעק אחריהם: "אל תברחו. אני רק רוצה לומר לכם שבין הדברים שגנבתם יש כף ששתה ממנו חולה שמחלתו מדבקת. היזהרו שלא להשתמש בה!". בהזדמנות אחרת מרן זיע"א סיפר, שגנבים באו וביקשו לגנוב בולי עץ. רבינו הבחין, שהוא כבד מדי בעבורם, הלך והתחפש, כדי שלא יכירו אותו, נטל גרזן בידו וניגש לסייע להם.

הרה"צ רבי יצחק מבאהוש זצ"ל סיפר ששמע מזקנתו שהיתה בתו של רבינו, שבחתונה הגדולה שנערכה בין הרה"ק מסאדיגורא רבינו השתתף. רבינו שהיה בעל השמחה התיישב למטה בין כל הקהל. רק לאחר שהפצירו בו רבות הסכים לשבת בראש השולחן. (הסיפורים מעובדים מתוך מילין קדישין, בישישים חכמה, אוצר ישראל, שיח זקנים ועוד)

האדמו"ר אברהם יהושע העשיל זצ"ל הידוע בכינויו ה'אוהב ישראל' מאפסא זצ"ל: נולד בז'מגריד בפולין בשנת ה'תק"ט (1748). מגדולי רבני החסידות. עניו. נצר למשפחות רבניות מפורסמות מצד שני הוריו (כמו ר' העשיל אב"ד קראקא, המהר"ם מלובלין, מהר"ם מפאדובה ועוד). עוד בימי נעוריו רכש לו ידיעה רחבה בתורה. החל את דרכו כרב בעיירה קטנה בשם קולבסוב. בשנת ה'תקס"ח (1808) עבר לאפסא, ולאחר מכן נבחר לרב של יאסי ברומניה אך לאור מחלוקות בקהילה עזב והתיישב במז'בוז'. תכונתו הבולטת ביותר הייתה אהבתו לעם היהודי, תכונה שבזכותה זכה לכינוי "אוהב ישראל". אלפי חסידים הסתופפו בצילו, וקנו ממנו דרכי תורה וחסידות ונקרא בדורו "זקן האדמו"רים".

בהיותו על ערש דוי ציווה שלא ירשמו שבחים על מצבתו מלבד שהיה אוהב ישראל והבטיח כי המדליק נר לטובת נשמתו יעשה לו טובה. נפטר ב-ה' ניסן ה'תקפ"ה (1825). חי כ-77 שנים. ציונו במז'בוז' באוהלו של הבעל שם טוב הקדוש. (המסורת מספרת, כי עשרות שנים לאחר פטירתו, שמש בית הקברות של טבריה שמע נקישות על דלתו. כשפתח את הדלת, ראה אלפי נשמות המבשרות לו שבאו לקבור את הרב- ואכן אכן מציינת את מקום קבורתו השני. בצד האבן כתוב "המבקש כאן- מובטח לו שייענה" ורבים נוהרים לשתוח את בקשתם).

אביו: ר' שמואל (אב"ד בעיר חדש). **אשתו:** בתו של ר' יעקב מטורטשין. **מרבתי:** הגאונים ר' אלימלך מליז'נסק (מח"ס "נועם אלימלך"). ר' דב בער (המגיד ממזריטש). ר' יחיאל מיכל (המגיד מזלוטשוב). **מתלמידיו:** הגאונים ר' ישכר בער (הסבא קדישא) מראדושיץ, השר שלום מבעלז, רבי יוסף מיאריטשוב ועוד רבים. **בניו:** הגאונים ר' יצחק מאיר מזינקוב ור' יוסף משה ממז'בוז'. **מספריו:** יאוהב ישראל- על התורה • תורת אמת.

עם התפשטות החסידות והתבססותה כתנועה המונית, חל שינוי בדרכי ההנהגה. ההולכים בדרכי החסידות נהגו לכבד את רבותיהם במתנת ידם, ורבים ממורי החסידות שינו את דרך חייהם. וכך נמסר על רבי אברהם יהושע העשיל מאפסא, כי בשנות נעוריו חי חיי צער ודחק, ועמד בתוקף על סירובו לקבל מתנה מאיש, באמרו "טרם הגיע הזמן". כאשר עשיר אחד התעקש ורצה ליהנות את רעייתו הרבנית, במתנת ארג צמר למלבוש בטענה "הלא אין לה מלבוש הגון", סירב הרב מאפסא ונימק את סירובו: "אם הבטנה עודנה טובה, אין לה צורך במלבוש חדש".

גם אחר שההמונים החלו לנהור אליו והרווחת הבית הייתה מורגשת על שולחנו, לא שכח את אחיו הנמקים בעוניים ובסכולותם. יום אחד התיישב לשולחנו המקושט בכלי כסף, שעליו סעדו אורחים עניים עוברי דרך, אך משהרגיש הרב מאפסא, כי לאורחים אלה שבסוף השולחן לא הוגשו כפות של כסף אלא של עץ, הפנה את ראשו לבנו רבי יצחק מאיר מזינקוב בדברים נמרצים "מדוע לא הגשת לאורחים כפות של כסף, וכי סבור אתה שנותנים לי מתנות, כדי שתהיה לך ירושה?".

בכל ערב פסח היו הגבאים עוברים מבית לבית לקבלת 'קמחא דפסחא'- מצות וצורכי החג עבור העניים. כשהגיעו לבית הצדיק רבי אברהם יהושע, מצאו את הרבנית טרודה בהכנות לחג וביקשו מצות לעניים. הרבנית הייתה טרודה בהכנות לחג והורתה לבני-הבית לתת לעניים מהמצות שבחדר הרבי. היו שם גם מצות פשוטות, אך **בטעות נמסרו לגבאים המצות השמורות שאפה הרבי בערב פסח**. כשגילתה הרבנית את אשר נעשה, נבהלה והזדעזעה, אך החליטה להעלים את הדבר. מה עשתה? לקחה מצות פשוטות והניחה במקום השמורות והתנהגה, כאילו לא אירע דבר, ובליל-הסדר הגישה לצדיק מצות פשוטות.

לאחר החג באו לפניו זוג להתגרש. הבעל שטח את טענותיו לפני הרב: "אשתי מתעקשת להכשילני במצה שרויה (מצה שהושרתה במים תחילה). ואילו אני נזהר בכך ואיני אוכל. אין לי אלא לגרשה". הצדיק ציווה לקרוא לרבנית ושאל אותה: "הגידו את האמת. אלו מצות הנחת לפני בסדר?". הרבנית שתקה וחששה לגלות. "הגידו בבקשה ואל תפחדו" הרב ביקש. לבסוף גילתה, שהיו מצות פשוטות, ובדמעות בעיניה סיפרה כל מה שקרה. פנה הרבי לאותו איש המתאונן על אשתו ואמר: "ראה בני, אני אכלתי מצה פשוטה והעמדתי פנים, כאילו איני יודע ואיני מרגיש, כדי שלא לבוא לידי ריב חלילה. ואתה רוצה לגרש את אשתך בגלל מצה שרויה?". האיש מיד נרגע והתפייס עם אשתו.

אחד מחסידיו של הרבי סיפר: "בחול המועד סוכות הגעתי לביקור אצל רבי אברהם יהושע העשיל זצ"ל. הגבאי באותה שעה לא היה בבית. כאשר ראיתי שאין איש בבית, הרהבתי עוז ופתחתי בעצמי את סוכת הרבי. הייתי נרעש ממראה עיני: הרבי ישב ליד ספר התהילים ובכה בדמעות שלישי". לפתע הבחין בי האדמו"ר והרים את עינו. שאלתי אותו, האם אירע משהו מיוחד. הרבי השיב לי: "לפני זמן-מה ביקרה כאן אשה, שבנה זקוק לרפואה וביקשה שאתפלל בעבורו. אם אני רבי, איני יודע, אבל אני יודע נאמן לכל יהודי, ומאז שיצאה, מתפלל אני לריבונו של עולם שהילד יבריא".





האדמו"ר הרב צבי אלימלך שפירא מבלאז'וב זצ"ל ה'צבי לצדיק' - נולד בשנת ה'תר"א (1840) בדינוב שבפולין. נקרא על שם סבו האדמו"ר ר' צבי אלימלך שפירא (ה'בני יששכר'), שנפטר בשנה שבה נולד נכדו. התחנך בצעירותו אצל גדולי מנהיגי תנועת החסידות בדורו. התפרסם בגיל שבע עשרה, לאחר שזכר בעל-פה את הספר 'ברית כהונת עולם'. בהתחלה כיהן כרב בעיר ריבטיטש, שבה כיהן גם סבו. נמנה עם חבורת תלמידים מובחרים, שלמדו עם האדמו"ר ר' חיים הלברשטאם מצאנז וגם קיבל ממנו היתר הוראה. בשנת ה'תרל"ד (1874) לאחר פטירת אביו, התחיל לכהן כרב בעיר בלאז'וב ולנהוג באדמו"רות.

בשנת ה'תר"ע (1909) היגר לעיר ליבורניק שסמוכה לבלאז'וב. אחר כך התחיל לכהן בבלאז'וב. יסד את חסידותו ושימש כאדמו"ר הראשון לשושלת בלאז'וב. בזמן מלחמת העולם הראשונה עבר לבודפשט (בירת הונגריה). כאשר חזר לגליציה בשנת ה'תרפ"ג (1922) התיישב בריישא. יסד את קלויזת חסידי בלאז'וב בריישא. צדיק מופלג וגאון גדול. **בעל רוח-הקודש. בעל אהבת ישראל. כאבו ומצוקתו של איש יהודי באשר הוא- לא נתנה לו מנוח. רבים פנו אליו ונושעו.** לרבינו היו 14 ילדים. כולם נפטרו בחייו חוץ מבנו ר' יהושע ובתו מרת אלטע מלכה. באחרית ימיו הירבה לדבר בענייני משיח. באותה תקופה אמר על הפסוק "ואחר עד עתה", שהגימ' של הפסוק עולה תרפ"ד. **כשנפטר רבינו בשנת תרפ"ד, הבינו את כוונתו למפרע.** הרה"ק מטיטשין התבטא אז לאמר, כי רבינו היה משיח בן יוסף. נפטר ב-ה ניסן ה'תרפ"ד (1924). חי כ-84 שנים. ציונו בריישא שבפולין.



סבו: האדמו"ר ר' צבי אלימלך שפירא (ה'בני יששכר' - מייסד חסידות דינוב). **אביו:** האדמו"ר ר' דוד שפירא (האדמו"ר השני לשושלת חסידות דינוב, ה'צמח דוד'). **אימו:** מרת רחל מינא. **אשתו:** מרת שרה (בת ר' משה הורוביץ מרוזבודוב). **ילדיו:** האדמו"ר ר' יהושע שפירא (התמנה כממשיך דרכו של אביו ומונה כאדמו"ר השני מבלאז'וב ורב ריבטיטש), מרת אלטע מלכה (נישאה לר' ברכיה טייטלבוים מאוהל). **מרבותיו:** ר' ישראל פרידמן מרוז'ין (הרוז'ינר), ר' שלום רוקח (ר' שר שלום מבעלזא), ר' חיים הלברשטאם (מייסד חסידות צאנז). **מתלמידיו:** ר' אהרן ראטה (ה'שומר אמונים'). **מספריו:** **צבי לצדיק** - על התורה ועל המועדים וכן שו"ת.



מעשה בחסיד, שלא נמנה על חסידי בלאז'וב, שהיה חייל במלחמת העולם הראשונה. כאשר הוא קיבל פעם חופשה לשבוע ימים, שהה אצל רבינו שהיה אז בפרמישלא. לפני שחזר לצבא, הוא נכנס לרבינו לבקש ברכה והצלחה בדרכו הקשה. כשנכנס מצא את רבינו כשהוא שוכב במיטתו. רבינו הושיט לו את ידו לשלום. **תוך שהוא אוחז בידו רבינו התנמנם, וכך אחזו זמן רב.** היהודי, שראה כי בעוד מספר דקות יפסיד את הרכבת שנוסעת למחוז חפצו, משך את ידו מיד רבינו, ובעקבות כך הצדיק התעורר.



מרב פחד ובהלה היהודי התנצל בפני רבינו, כי הוא ממהר להגיע לתחנת הרכבת. לו רבינו אמר לו: "שתסע לאן שאתה צריך לנסוע, והקב"ה יעזור שתניצל". רבינו נפרד מהחסיד במילים אלו. החסיד לא הבין את דבריו הקדושים. **באמצע הנסיעה אירעה תאונה קשה, כאשר שני רכבות התנגשו זו בזו. נוסעים רבים נהרגו רח"ל, ואילו היהודי החסיד ניצל בחסדי השם. רק אז הבין בבירור את דברי רבינו, אשר רוח הקודש דיברה מתוך גרונו.**

באותם ימים היו גויסו אלפים מבני המדינה לשרת בצבא. את אלו שסירבו והשתמטו היו לוקחים בכוח הזרוע ושולחים דווקא למקומות רחוקים מעיר מגוריהם. פעם התדפקו שלושה אנשים על דלת ביתו של רבינו, ומסרו קוויטל שיעתיר עבורם שיקבלו שחרור מהצבא. רבינו עיין בקוויטל, ואמר לשניים מהם, שהיו כחושים ונמוכים, כי שחרורם יהיה קשה מעט, ולכן כדאי שיעשו לעצמם מום קטן. לשלישי, שהיה בעל קומה ושמן, רבינו אמר: **"אותך הם יזרקו מהצבא" ... ומובן מאליו, שכמו שאמר הצדיק כן היה.**

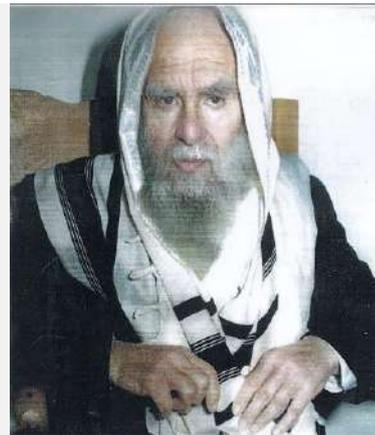
לד אחד מהעיר בלאז'וב חלה בחולי נדיר. ראשו היה מתנענע באופן חזק מאוד, והרופאים לא מצאו

תרופה למחלתו. בצר להם אביו ואימו באו עם בנם אל רבינו, לבקש את ברכתו. רבינו לקח את הילד החולה אליו והניח את ידיו הקדושות על ראשו. הילד הבריא **תיכף ומיד והפסיק לנענע ראשו, ויהי לפלא.** פעמים רבות רבינו היה פועל ישועות גם עבור עכו"ם, ונעשה מזה קידוש השם גדול. כאשר אותם גויים רצו לתת לו כסף עבור הישועה שפעל עבורם, לא רצה לקבל מהם כלום.

רבינו נסע פעם למקום מרפא. כאשר היה שם יצא קול, שהדיין מדינוב, רבי דוד אלימלך שטראמלייפר, נפטר לבית עולמו. ביחד עם רבינו היה גם אחד מבניו של אותו דיין. בן הדיין נכנס אל רבינו לשאול כדת מה לעשות. רבינו אמר לו שיסע לאיזה עיירה בסביבה, ושם תתברר לו האמת. הוא נסע לשם רק כדי לקיים את דברי רבינו. הוא לא הבין כלל מה יש לראות שם ואיזה אמת אמורה להתברר. בדיוק באותו זמן אדם אחד מגאליציה הגיע לשם, וסיפר לפי תומו שהדיין מדינוב חי, וכי השמועה החליפה אותו **בדיין מדמבראווא, שהוא נפטר לבית עולמו... ויהי לפלא.**

אדם אחד שאביו היה מקורב לרבינו סיפר: אבי היה הולך עם הרה"ק מבלאז'וב ז"ע לטייל מחוץ לעיר. היו רעות שם בהמות. כאשר הרה"ק הגיע לשם, כל הבהמות הסתובבו עם פניהם נגד פני הרה"ק, ואמרו בלשונם: "מה, מה", אבי שמע שהרה"ק אמר לשה אחת: "כבר עברת מספיק בעולם". השה הלכה לצד, התיישבה ותיכף מתה. לשה השניה אמר: "סבלנות, עוד יגיע הזמן....".

הגאון הרב ראובן יוסף גרשנוביץ זצ"ל - נולד ב-ל' סיוון ה'תרע"ה (1915) בלאפיטש שבמחוז מינסק. כבר כשהיה תינוק קטן ניכרו בו אותות קדושה, גם כשהיה מוטל בעריסה היה נזהר, שלא תיפול הכיפה מעל ראשו, וכשהיו מרימים אותו היה מיד נותן ידו על ראשו לאחוז את הכיפה שלא תיפול ויהיה בגילוי ראש. כשהיה כבן עשר שנים נכנס ללמוד בישיבה לצעירים בעיירה לידא. שם הפליא את רבותיו בשקדנותו לצד ידיעותיו המדהימות, שלא לפי ערך גילו כלל.



בגלל המרחק מבית הוריו היה שב לביתו רק בפסח ובסוכות. לאחר מכן עבר ללמוד בישיבה בקוברין. במשך תקופה קצרה למד בישיבת 'אוהל תורה' בברנוביץ' ולאחר מכן חזר ללמוד בקוברין. בשנת ה'תרצ"א (1931) עבר ללמוד בישיבת 'כנסת בית יצחק' בקמניץ. נודע כמתמיד גדול בתורה. מידותיו היו נדירות. את חבילות המזון שהיו שולחים לו מביתו, היה מחלק בין חבריו בעודו מסתפק במעט האוכל שקיבלו בישיבה. בשנת ה'תרצ"ז (1937), עלה לארץ ישראל ונכנס ללמוד בישיבת לומז'ה בפתח תקווה. עד מהרה הפך להיות הארי שבחבורה בגין התמדתו ולמדנותו העמוקה. בעצת הרב שרגא גרוסברד שהיה משיג ישיבת לומז'ה באותה עת, מונה ע"י ראש הישיבה הרב ראובן כץ למסור חבורות מדי שבוע בפני הבחורים הצעירים בישיבה כדי להדריכם בדרך לימודו.



בשנת ה'תשי"א (1951) מונה לר"מ בישיבת לומז'ה והתחיל למסור שיעור יומי לבחורי הישיבה. בשנת ה'תשכ"ה (1965) שימש כראש ישיבת 'חמדת שמואל' יחד עם דודו, הגאון ר' שלמה נח קרול (רבה של חמד). בשנת ה'תשל"ו (1976) התבקש ע"י הרב יששכר מאיר לכהן לצידו כראש 'ישיבת הנגב'. באותה תקופה נחשב למנהיג הרוחני של הקהילות החרדיות בנתיבות ורבים הגיעו אליו לקבלת עצה וברכה. נודע בחיבתו המיוחדת לכל יהודי באשר הוא ובמאור הפנים שקיבל כל אחד. רבים פנו אליו ונושעו. מלומד בניסים. נפטר ב-ה' ניסן ה'תשנ"ה (1995). חי כ-79 שנים. על שמו נקרא רחוב בנתיבות.

אביו: ר' אברהם יצחק (רבה של ז'אבינקה). **אימו:** מרת שרה ביילא (בת ר' משה אלעזר ביער מתלמידי ה'חפץ חיים'). **אשתו:** מרת פסיה (בת ר' צבי יהודה אדלשטיין - רבה של רמת השרון). נישא בשנת ה'תש"ו (1946). **מרבותיו:** הגאונים ר' מרדכי שמולקר, ר' יעקב אריה ניימן, ר' פסח פרוסקין, ר' אלחנן וסרמן הי"ד, ר' ברוך בר ליבוביץ. **חברותא:** ר' ראובן חלא. **בנו:** ר' צבי יהודה (מראשי ישיבת 'שכר שכיר' בנתיבות). **חתנו:** ר' ירחמיאל אונגרישר (ראש ישיבת 'בית מדרש עליון' בבני ברק). **מספריו:** **שיעורי רבי ראובן יוסף** - על מסכתות בבא קמא, בבא מציעא, בבא בתרא ומכות.

כולם מכירים את רבי חנניה צ'ולק, משען ועזר לחולים ובני משפחתם, וזכה אף להיות משמש ומקורבם של גדולי ישראל. וכך הוא סיפר: לזוג מאושר נולדו תאומים למזל טוב, אך לא ארכה שמחתם, בבדיקה, שנעשתה לאחד מהם בבית הרפואה 'שניידר' נמצא גידול מסוכן ל"ע. האב בשברון ליבו נסע לרבינו בנתיבות וביקש לשפוך את צרתו ולשאול בעצתו.

לאחר שסיפר לרב את הבשורה הקשה אמר לו הרב בצורה הכי ברורה שיש: "הילד בריא. אין לך מה לדאוג". האבא יצא מעודד, ואמונת חכמים מפעמת בליבו, אך היתה בעיה - הילד אושפז בבית הרפואה, ולא היה אפשר בשום אופן להוציא אותו משם. בצר להם פנו לרב צ'ולק וביקשו את עזרתו. הרב צ'ולק פנה למנהלת המחלקה, וסיפר לה, שההורים רוצים להוציא את הילד.

כשהמנהלת שמעה את הבקשה היא אמרה לרב צ'ולק: "עד היום חשבתי, שאתה איש משכיל וחכם, שטויות אני לא אוהבת לשמוע". ענה לה הרב צ'ולק: "פרופסורית נכבדה, יש אצלנו מושג 'צדיק גוזר', ואנחנו מאמינים בזה, יכול להיות, שאני מדבר שטויות, אבל אמר זאת אדם צדיק. אני לא מבקש שלא לעשות טיפול לילד, אלא שתעשי עוד פעם 'סי.טי.י'. אם אני מדבר שטויות, אני חוזר ביי".

ענתה לו הרופאה: "אני מוכנה לשוב לעשות 'סי.טי.י'. רק מפני כבודך". לאחר ה'סי.טי.י'. הפרופסורית קראה לרב צ'ולק ואמרה לו: "יש כאן שני צילומים, בראשון רואים בבירור את הגידול, ובשני שעשינו עכשיו הגידול נעלם!!!". היא פנתה לרב צ'ולק וביקשה: "תגיד לרב גרשנוביץ, שיבוא לכאן וירפא את המחלקה, אני הולכת הביתה, לא חבל על העבודה הקשה שלנו כאן, כשהרב יכול להעלים גידול?!". אמר לה הרב צ'ולק: "זה לא עובד כך, יש 'צדיק גוזר' וזה תלוי בתפילות ובזכויות, ולא לכל אחד מגיע!". (מתוך 'יתד נאמן' פרשת חוקת תשע"ז)

כי הרב חנניה צ'ולק אודות ילד, שגילו אצלו ל"ע גידול בכליה. בצר להם פנו לגאון ר' ראובן יוסף גרשנוביץ, והצדיק אמר להם ש'היה בסדר'. לאחר זמן מה פנה הצדיק אליהם וביקש מהם להפסיק את הטיפול. הרב צ'ולק התבקש להעביר לרופאה המטפלת בילד את דעתו של הרב. הרופאה ביקשה לערוך צילום נוסף לילד ולתדהמת כל הרופאים, למרות שבצילום הראשון נראה בבירור כי יש גידול, הרי שבצילום השני הגידול נעלם כלא היה. הרופאה התפעלה מאוד וביקשה לדעת מיהו הרב הצדיק שכוחו כה גדול, והדבר גרם לקידוש שם שמיים ברבים.

כעם אחת התעלף רבינו באמצע לימודו. כשהתעורר שאלה אותו הרבנית כיצד הוא מרגיש, ואם יש צורך להזעיק רופא? תשובתו נאמרה בפשטות: "לא, אין צורך. רק היה תוספות קשה ולכן התאמצתי". (מעובד מתוך 'המבשר תורני' - ערש"ק פרשת וירא תשע"ה) קרדיט תמונה: מאורות נתן, רישיון CC BY-SA 4.0

הרב חיים אבולעפיה השלישי זצ"ל - נולד בשנת ה'ת"כ (1660) בחברון. בצעירותו עקרה משפחתו לירושלים, שם למד בישיבת בית יעקב ויגה. בתקופת לימודיו ניכרו יכולות הלימוד, נחשב כעילוי והוסמך לרבנות. בשנת ה'תנ"ט (1699) נסע לסלוניקי שביוון והשתקע שם. בשנת ה'תע"ב (1712) בהיותו כבן 40, התבקש ע"י קהילת חברון לטורקיה ויוון לשמש כשד"ר בשל עול תשלום המסים, שהוטל עליהם מהממשל. תושבי איזמיר שבטורקיה,, כשראו כי מדובר בתלמיד חכם, ביקשווה שימשם כרבה של העיר ושמו נודע בכל הארץ וזכה לכבוד גדול גם מצד הישמעאלים והערבים.

לאחר כשש שנים בטורקיה, חזר לא"י, השתקע בצפת וכיהן כרבה של העיר. לאחר פטירת ר' ישראל בנבנישתי (ראש קהילת איזמיר), נענה רבינו לבקשת ראשי הקהילה, וחזר לאיזמיר ובין השנים תפ"א-ת"ק (1721 ל-1740) כיהן כרבה של איזמיר. בשנת ה'תצ"ח (1738) נודע לדארה אל עומר, שליט הגליל, כי הרב רוצה לעלות ארצה והוא הזמין אותו לחדש את היישוב היהודי בטבריה, שהיה הרוס מזה 70 שנה, ובכך לחדש את היישוב היהודי בגליל.

בשנת ה'ת"ק (1740) עלה לטבריה ובשנת ה'תק"א (1741) הקים מערכת איסוף כספים עבור טבריה בקהילות בארצות הולנד ואיטליה. רבינו התמסר להתפתחות העיר ודאג למקורות פרנסה ליושבי העיר וחדש את היישוב העברי בטבריה ובנה בית-כנסת, בית מרחץ, חנויות ליום השוק ואת ישיבת 'משמיע ישועה'. בשנת ה'תק"ב (1742) כאשר פחה דמשק סלימאן הגיע בחיל גדול וצר על העיר, הבטיח רבינו שלא יאונה רע וניסים רבים נעשו להם. נפטר ב- ו' ניסן ה'תק"ד (1744). חי כ- 84 שנים. נטמן בבית העלמין הישן בדרומה של העיר טבריה. לאחר פטירתו הנהיגו בניו, ר' יצחק ור' יששכר את היישוב בטבריה.

אביו: ר' משה. **סבא:** ר' חיים אבולעפיה הזקן (מצד אביו), ר' יצחק בן ג'מיל (מצד אמו). **אשתו:** מרת רחל אמנו. **בניו:** ר' יצחק ור' יששכר חיים. **חתנו:** ר' חיים וינטורה. **מרבותיו:** ר' יצחק מאיזמיר (בעל "בתי כהונה"), ר' משה גלאנטי (השני), ר' יעקב חאגיז ור' אברהם אמיגו. **חברותא:** ר' חזקיהו דה-סילוהו. **מתלמידיו:** ר' חיים מודעי (מראשי חכמי צפת). **מספריו:** יחנן אלוקים- דרשות ופולפולים • יוסף לקח- חידושים על התורה • ישרש יעקב- על עין יעקב • מקראי קודש- חידושי הלכות • עץ החיים- על התורה • ישובת יעקב- על עין יעקב.

פחד ובהלה רבתי שררו ברחובות טבריה העתיקה, יהודים כגויים התרוצצו בפחד וניסו לנחש, מה ילד יום. שליטה של סוריה, שנודע בעריצותו הרבה, הודיע, שהוא מתכוון לכבוש את טבריה ולהפוך את כל תושביה לעבדי-עולם. שמעות על אכזריותו כבר נפוצו מפה לאוזן, והזוועות התעופפו במרחבי הדמיון בחוסר שליטה.

לאט לאט תרחישי האימה מעוררי החלחלה קיבלו מימדי-אמת, ורק אז התברר לטבריינים, שמצבם חמור הרבה יותר משמועות בעלמא. הימים היו לפני כארבע מאות שנה, ומושל סוריה העריץ גייס לרשותו טכניקה, שאמנם כבר הייתה בעולם - בימי הרומיים, אבל דרשה תחכום רב ומיומנות גדולה: **הטלת אבני-קלע אדירות מימדים, כשעל גבן לפידי אש בוערים, שיועדו להרוג, להרוס, להצית שריפות, ובעיקר: לגרום לכניעה מוחלטת ומהירה.**

האבנים הראשונות אכן חוללו הרס עצום. טבריה של אותם ימים מוקפת הייתה חומת אבן משלושת צדדיה, ומצדה הרביעי הייתה הכינרת חומתה. מושל סוריה החליט אפוא להתמודד מול חומת אבן מאשר לגרום לחייליו להסתבך במימי הכינרת ולהפסיד בקרב. גורם אחד לא לקח המושל הסורי בחשבון- את **רבי חיים אבולעפיה.**

רבי חיים, שבאותם ימים עלה מארצות הגולה לשכון בארץ ישראל, החליט לקבוע משכנו על שפת הכינרת, שם בבית צנוע ובישיבה שהקים, למד ולימד תורה בקדושה ובטהרה. ביום הראשון לקרב שמע הרב זעקות מחרישות אוזניים, קריאות לעזרה וקולות בבהלה. הדבר הפריע לתלמודו, והוא החליט לצאת מבית המדרש ולשאול את העוברים ושבים מה מתרחש בעיר, כי כן היה הרב שקוד על תלמודו בפרישות רבה ומנותק לחלוטין מן העולם הזה. לשמע דבריהם על "פגזים" אימתניים, שנוחתים על העיר ומטילים בה שריפות ענק והרג רצחני, הניף הרב את ידו בביטול. בו במקום נטל את מקלו, אמר מה שאמר ועשה מה שעשה, ולאחר מכן החווה באמצעות מקלו קו דמיוני בקשת עגולה מאווירה של טבריה לכיוון הכינרת, שמימיה הרגועים ניבטו מאחוריו.

מאותו הרגע והלאה - כל אבן שנורתה לעבר טבריה, עשתה את דרכה בקשת אדירה ורחבה היישר אל מימי הכינרת בלא שתגרום נזק ואפילו לא בהלה... תושבי טבריה יצאו מחויכים ושלווים לרחובות העיר. ככל שגברו והתרחבו חיוכיהם של הטבריינים, עלה מפלס החמס והזעם בלבו הרצחני של המושל הסורי, שנכח שפגיעותיו חדלו מלזרוע חורבן ואבידות בעיר. לאחר דרישה וחקירה מאומצת נודע לו שאיש אלוקים יהודי עשה מה שעשה וכדורי המוות שלו אינם יעילים במאומה. הוא מבבז את זמנו לריק.

מיד שלח המושל הסורי נציגים מכובדים עם הסכם הפסקת אש לתושבי טבריה, ובאותו רגע שהללו הסכימו לקבלו מידיו - לא לפני שהבטיח להם שקט ושלווה בהן צדקו - עשה המושל האכזר והתמה את דרכו לבית מדרשו של רבי חיים על שפת הכינרת. בכניסתו גחן והשתטח מלוא קומתו לרגלי הצדיק ונשק את שולי מעילו. **"אם אדם קדוש כזה שורה בתוכם",** אמר לטבריינים שהופתעו מרפיסותו של האכזר במושלי הסביבה, **"עפר אני תחת כפות רגליו".** מאז והלאה נקבע שמו של רבי חיים כ"אבו-לעפיה", שמשמעותו **"השולט על האש..."**





רבי אהרן ראטה צ"ל - נולד באונגוואר שבהונגריה בראש חודש סיוון בשנת ה'תרנ"ד (1894). בהיותו כבן תשע ידע את ספר התניא בעל פה עם הלשון. בשנת ה'תרפ"ה (1924) עלה לא"י והתיישב בירושלים, שם ייסד את בית-המדרש 'אוהל אלימלך'. לאחר כארבע שנים חזר לסאטמר בהמלצת רופאיו. קבוצת חסידים התאספו סביבו ונקראו בשם 'שומרי אמונים'. על אף שסבל מאש המחלוקת ביקש מחסידיו במכתב שלא להשיב מלחמה. **מתנגדיו לא בחלו בשום אמצעי ואף פיזרו מסמרים במקווה בטרם נכנס לטבול.**

כתוצאה מהמחלוקת עבר לברגסאס ושם הקים ישיבה בשם "שומרי אמונים" (בעקבות שימת הדגש המיוחדת על עניית אמן בקול רם). בשנת ה'תרצ"ט חזר לא"י והקים ישיבה בשם "שומרי אמונים". עיקר שיטתו הייתה תפילה בהתלהבות. התפרסם כאדם קדוש בסיגופיו. **רוב ימיו היה חולה.** נפטר ב-ו' ניסן ה'תש"ו (1947) בעת טחינת קמח ברחיים לצורך מצות לפסח. ציונו בהר-הזיתים בירושלים.



אביו: ר' שמואל יעקב (שימש כקצב. בכל לילה קם בחצות ובכה על גלות השכינה. תיקון החצות היה כאבלות חדשה בכל פעם. איש קדוש ונורא אשר גם הגויים חרדו ממנו). **אמו:** מרת יענטא (בת ר' אברהם מעיירת סאבראנץ). **אשתו:** מרת סימא (בת ר' יצחק כץ). **מרבותיו:** ר' יששכר דוב רוקח (מהרי"ד מבלז), ר' ישראל הגר מויז'ניץ (בעל ה'אהבת ישראל'), ר' צבי אלימלך שפירא מבלוז'וב (רבו המובהק), ר' יהוסף רוטנברג מקאסאני, ר' יהושע העשיל פריד מקאפישי, ר' פנחס אדלר (אב"ד ראדוואנקע), ר' יהודה גרינוואלד, ר' ישעיהו זילברשטיין מוויצן (בתורת הנגלה). **חברותא:** ר' אלישע רוזנפלד (בן ר' אהרן). **מתלמידיו:** ר' אברהם מאיר זיסוויין, ר' חזקיהו כץ (אחי אשתו), ר' שמואל זינגער (בעל אחות הרבנית), ר' צבי אביגדור פיש (אבד"ק ניר אדאני שבהונגריה), ר' חיים יצחק מאליק (מח"ס מכלכל חיים על יו"ד ועו"ס), ר' משה ראטה (אב"ד האמארד), ר' יוסף מאיר פולאק הי"ד (מבערגסאס). **בנו:** ר' אברהם חיים. **חתנו:** ר' אברהם יצחק הכהן קאהן (בעל דברי אמונה). **מספריו:** **טהרת הקודש** - תיקון היסוד והמידות **ישומר אמונים** - אמונה, גאולה, ביטחון ושמחה **ישולחן הטהור** - ענייני האכילה **ינועם הלבבות** - ענייני התפילה **מבקש אמונה** - ענייני האמונה היהודית.



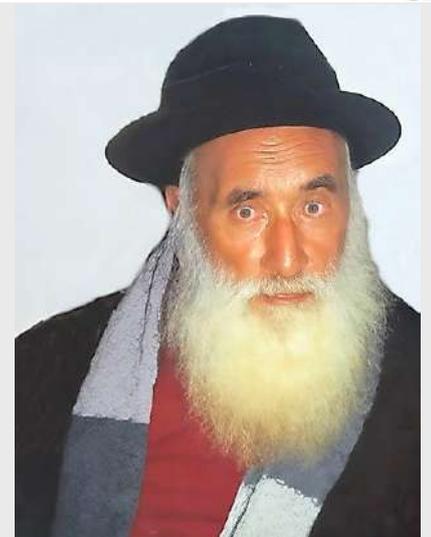
מספר בנו האדמו"ר שליט"א בהקדמה ל"שולחן הטהור", שסמוך להסתלקותו סיפר, שהוא בעצמו היה בעל העובדה הנ"ל. ואמר רביה"ק, שמסר לו זאת, כדי שנדע עד היכן יכול בר ישראל להשיג ולהגיע ע"י מידת הביטחון בה' יתברך, ומעשה שהיה - כך היה:

בימי בחורותו למד בישיבתו של בעל "מעשי למלך" מווייטצין, באותו זמן הוא חי בדחוק גדול, ולא השגיח על מצוקתו, ושום דבר לא הפריע את התמדתו בלימודו ואת עבודתו בתפילתו, וחיזק את עצמו בגודל ביטחונו בה'. ופעם אחת הציק לו מצבו מאד, ויסב פניו אל הקיר ושפך שיחו לפני קונו: שפתותיו נעות וקולו לא נשמע לשום אדם, וכך הייתה תפילתו: **"ריבונו של עולם הזן ומפרנס לכל באי עולם מקרני ראמים עד ביצי כינים, הלא גלוי וידוע לפני כסא כבודך את כל דחקותי ומצוקותיי, הזמן לי היום את כל הצטרותי ולא אצטרך לידי מתנת בשר ודם"**. ועשה חשבון במחשבתו לפני יוצרו, כמה ממון הוא צריך לאותו היום, והיה כאשר סיים תפלתו התחזק מאוד בביטחונו בבורא, ותיכף פתח את **אמתחתו ומצא שם כסף כפי הצטרותו לאותו היום, וכה עשה מדי יום ביומו ומצא די מחסורו שנתנו לו מן השמים, כפי שביקש מאת ה' יתברך וככה עבר עליו משך של חצי שנה.** וסיבת הפסקת השפעתו מן השמים היה, אשר אשת בעל המלון, אשר הייתה צדקנית גדולה הכירה את מעשי תוקפו וקדושתו, והיא הרגישה בדבר, כי ראתה שבכל פעם הוא היה מקבל מביתו סכום כסף כדי מחייתו והצטרותיו, וזה שישה חדשים, אשר לא קיבל שום מכתב ולא כסף, ועם כל זאת הוא משלם כמיקודם שכר בית-מלוןו וגם עבור **כביסתו וכדו', ומגודל התפלאותה על הדבר הזה הציקה הרבה פעמים ואמרה לו: "הלא אנכי רואה שאין אתם מקבלים מביתכם כלום ומאין לכם הכסף כדי הצטרותכם? ממה נפשך, אם אתם מקבלים תמיכה מאנשים אחרים למה לא תירצו להנות גם מאתנו"**. והיה כאשר הטרידה אותו מדי פעם בפעם ולא רצה להוציא שקר מפיו, וגם מפני שרצה להיפטר ממנה שלא תבלבלהו יותר, גילה לה את מקור השפעתו, ומאותו יום ואילך פסק הדבר.

פעם אחת הלך הצדיק יחד עם כמה מתלמידיו להר הזיתים לבקר על ציוני הקדושים. באותה תקופה הר הזיתים היה מוזנח מאוד, המקום לא טופל בכלל וכל ההר היה מלא חול ועפר, והיה קשה מאד לזהות את הקברים, גם יד גויים שלטה בהם לפעמים, כך שלפעמים נמצאו מצבות הרוסות לחצאין או לגמרי. לפתע צדה עינו של אחד מתלמידיו על מצבה, ובה ניתן היה לקרוא בקושי את המילים... **רבי אברהם גרשון מקיטוב...** התלמידים הראו מיד את המציאה לרב. **מיד ניגש ר' אהרן אל הציון וסמך ראשו ונשען על מקלו, ושוב הרים ראשו והפטיר בשפה רפה: "אין זה ציונו של ר' גרשון"**. התלמידים התפלאו כן תמהו, הלא כתוב מפורש, אך לדברי הצדיק לא יכלו להתנגד. יגעו וניקו את שאר חלקי המצבה, ומה מאד השתוממו כשמצאו אח"כ כתוב: **"אשתו של רבי אברהם גרשון מקיטוב"**.

פעם אחת בא רבנו לבית מדרשו ואמר לתלמידים: "בלילה הזה התגלתה לי נשמה אחת, שהיא נתגלגלה בדג, והפציר בי בתחנונים, שהיא פעלה למעלה, שהיא תגיע לשולחננו בשבת זו, ובקשתה בפיה שנעסוק בטובתה להשלים תיקונה, והראה תוך דיבורו על גודל מדת הדג (שהיה דג גדול מאד). והנה בערב שבת-קודש בא תלמידו, ר' דוד מאיר, שהיה רגיל להביא הדגים לרבנו ודג גדול בידו, ואמר: "הנה הסוחר של הדגים בא לפני ואמר: 'יש לי הצעה טובה בשבילכם, יש לי דג גדול למכור, אולי תרצו לקנות הדג לרבכם?' ומיד קניתי הדג", וראו התלמידים, שהיה הדג באותו גודל, שהראה הצדיק באצבעותיו.

הגאון הרב מכלוף יאנה זצ"ל - נולד בשנת ה'תרס"ד (1904) בלוב. עוד כשהיה ילד נשלח לג'רבה, עיר רבנים ותלמידי חכמים והוא גדל על ברכי חכמי העיר. גדל בתורה וביראה, בנוסף עסק בצרכי ציבור ובדאגה לפרנסת עניי העיר. דאג לקהילה היהודית, גייס תרומות וכספים לפרנסת משפחות עניות ולתלמידים. לאחר שהוסמך לרבנות, עבר לעיירה בן גרדאן שנמצאת בדרום תוניסיה בגבול עם לוב, שם שימש מורה ומחנך לילדי העיר קטנים וגדולים. עסק בכל צרכי הציבור לצדו של החכם ר' אבא שאול חדאד. בשנת ה'תרח"צ (1938) התחיל לשמש כדיין. שימש כרב העיר יחד עם חכם ר' ניסים הכהן. בשנת ה'תש"ה (1945) לאחר מלחמת העולם השנייה סייע ליהודים רבים מלוב 'לגנוב' את הגבול מתוניס טמלוב בדרכם לעלות לארץ ישראל. השלטונות חשדו ברבינו שהוא מסייע ולכן הוא נאלץ לחזור לג'רבה.



בשנת ה'תשי"ז (1957), לאחר קבלת העצמאות של תוניס עזב לצרפת. בשנת ה'תשי"ח (1958) זכה ועלה לארץ ישראל. בהתחלה התיישב במעברת עזתה (נתיבות). משם עבר למושב פורת שבאיזור השרון ליד העיר נתניה (מושב שהקימו עולים מחבל גריאן שבלוב). בשנת ה'תש"י (1950) שימש כרב המושב. בזכות למדנותו הרבה תרם רבות בכל התחומים. צניעותו וחריצותו היה מופלאה. עזר בחינוך בחו"ל ובארץ, בעלייה, בעזרה לנצרכים, בברכות, בהוראת הלכה ועוד. הנהיג את הציבור הקדוש במסירות רבה. רבים שיחרו לפתחו לקבלת עצה וברכה נודע בענוותנותו המופלגת וכפועל ישועות בקרב הארץ.



ניסיונות לא קלים עברו על רבינו, בשנת ה'תש"ך (1960) נפטר פתאום בנו, חכם ר' קארופ רפאל ששימש רב במושב ברכיה. רבינו אסף אליו את האלמנה וחמשת ילדיה. בשני החדרים שעמדו לרשות המשפחה באותה עת גרו גם בתו וגם בנו חכם ורג'אני גד עם ארבעת בנותיו. בנו חכם ורג'אני גד אימץ את ילדי אחי כילדיו ממש. רבינו זכה לאריכות ימים ושנות חיים. המשך ללמוד וללמד, לחדש ולכתוב גם בזקנותו. גם לאחר שהתעורר ל"ע המשך להכתיב את חידושי ולהכניסם לדפוס בסיוע בנו, חכם ר' ורג'אני. מאחר ובנו, חכם ר' ורג'אני גד עבר לגור בשיכון ותיקים בנתניה רבינו עבר בזקנותו לגור עימו בביתו. נפטר ב-ו' ניסן ה'תשנ"ח (1998). חי כ-94 שנים. ציונו בבית העלמין ותיקים בנתניה.

אביו: ר' ניסים. **אימו:** מרת עלושה. **אשתו:** מרת מטירה (בת חכם ר' מנחם חדד). **ילדיו:** חכם ר' קארופ רפאל (נפטר בחיי אביו), חכם ורג'אני גד ועוד בת. **מרבתי:** הצדיקים רבי משה כלפון הכהן ורבי שאול מקיקץ השלי.

מתלמידיו: רבי חויתה וזאן (רב העיר בנגרדאן), רבי דן מרדכי הכהן (זקן רבני תוניס), המקובל הרב יצחקי (רב מושב פורת), ר' פרץ טרבלסי ועוד רבים. **מספריו:** **ישמעו בני-על** התלמוד ושולחן ערוך **ישאלו שאל** בשמים ראש-פירוש על התורה ומנהגים **והגדתם לאבי-פירוש** על הגדה לפסח בנוסח ג'רבה **יחם לבי**. בשנת ה'תשס"ד (2004) בנו, חכם ר' ורג'אני גד הוציא לאור את הספר 'חסד ורחמים' ובחלקו הראשון הביא את ספרו של אביו: **ויאמר אבי-דרשות**.

רבינו נולד כבן יחיד להוריו. בילדותו חלה במחלה חשוכת מרפא הנקראת בערבית הג'דרי. מצבו החמיר עד שהרופאים אמרו נואש לחייו. אימו הצדקנית שראתה כך עמדה ליד המזוזה וביקשה מאת בורא עולם: "ריבוננו של עולם, גלוי וידוע לפניך שזהו בני יחיד. אנא ה' הושיעה לי אותו ואני נודרת לגדל אותו רק לתורה". ברגע שאימו סיימה את דבריה רבינו מיד התעורר וחזר לאיתנו הראשון ואכן אימו קיימה את נדרה ושלחה אותו בעצת אביו ללמוד אצל גאוני ג'רבה.

תלמידו רבי פרץ טרבלסי סיפר: פעם ניגש לרבינו אדם שכבר עברו למעלה משש שנים מאז נישואיו והאישי עדיין לא זכה לבנים. הוא ביקש את ברכת רבינו שיזכה לזרע-בר קיימא. הצדיק עמד וברכו מעומק לב ברכה שלקחה קצת זמן, כעין ניצוצות של אש יצאו מעיניו של הרב בעת שבירך. אכן ברכתו של רבינו עשתה פרי, כעבור חודשיים בלבד נפקדו אותו זוג ולאחר תשעה חודשים חבקו בן זכר.

פעם יהודי אחד בבנגרדאן אכל בצום עשרה בטבת. חברו הגוי ראה את מעשהו. מכיוון שידע כי היהודים מתענים באותו יום הלך וסיפר זאת לרבי מכלוף. רבינו קרא לאותו יהודי וגער בו: "כיצד עשית דבר כזה?". האישי יצא נבוך ונזוף מבית הרב. מכיוון שכל כך התבייש מהרב הלך והיכה את הגוי מכות נמרצות ואמר לו: "למה עשית לי ככה? מדוע ביישת אותי כל כך בפני הרב?".

יהודי אחד קרוב משפחתו חלה מאוד. המשפחה לקחו את האישי לרופאים אבל הם לא מצאו מזור לרפואתו. בן המשפחה היה פוקד לעיתים קרובות את בית הרב וביקש את ברכתו לחולה, אבל הרב בענוותנותו הרבה השיב לו תמיד: "מה אני ומה חיי".

אותו יהודי שידע והכיר בגדולתו של הרב ובכח ברכתיו לא הרפה. יום אחד הציב בפני הרב עובדה ואמר לו כי הרכב שלו חונה למטה והוא רוצה לקחת עכשיו את הרב לבית הרפואה שיברך את החולה. כאשר הרב ראה את מסירותו של אותו יהודי עבור קרובו הוא נסע איתו לחולה שנמצא בבית-הרפואה. הצדיק בירכו מעומק ליבו הטהור ואכן ברכתו של הרב לא שבה ריקם, מאותו רגע שבו הצדיק בירך אותו, היהודי הלך והחלים מחוליו עד שחזר ב"ה לאיתנו הראשון. (החומר והתמונות באדיבות מכון ממלכת כהנים)

האדמו"ר הרב אריה יהודה לייבוש הלוי אפשטיין מאז'רוב זצ"ל- נולד בשנת ה'תקצ"ז (1837). מצאצאי השל"ה הקדוש. עוד בילדותו ניכר כי לגדולת נועד. כשהיה כבן שבע-עשרה שנים בלבד רבו, האדמו"ר ר' אלעזר הופשטיין מקוז'ניץ קרא על רבינו: "ארון הקודש מלא ספרים".

כשהיה כבן עשרים שנה בלבד סמך אותו רבו, האדמו"ר הרה"ק ר' יצחק קצנבלוג מנשכיז בשתי ידי. לאחר מכן הגיע אליו כתב רבנות מהעיר טרלה ובו התבקש לעמוד בראשם. רבינו סירב מאחר וחשש שאם ישמש כרב העיר, יהיו לו הפרעות רבות ויטרידו אותו מתלמודו והוא לא יוכל לעסוק בתורה הקדושה. אולם רבו, ר' יצחק מנשכיז אמר כי לא סמך אותו רק לרב ומורה אלא גם למנהיג ישראל והורה לו לקבל את המשרה.

ואכן רבינו כיהן ברבנות מגיל 20 שנים בלבד כרבה של העיירה טרלה. בהמשך כיהן גם ברבנות בעיירות נוספות, ביניהם: יזף, חמלניקו ואופלה שבפולין. גאון המובהק בנגלה והנסתר. שר התורה. אביר הרועים. מלומד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו. לאחר פטירת אביו ב-ח' תמוז ה'תרמ"ח (1888) החל לכהן כאדמו"ר השלישי לחסידות אוז'רוב. נפטר ב-ז' ניסן ה'תרע"ד (1914). חי כ-77 שנים. ציונו בפולין. בנו, ר' אברהם שלמה כיהן אחריו כאדמו"ר

סבא (מצד אביו): האדמו"ר ר' אריה יהודה לייב מאז'רוב (אב"ד אוז'רוב ואופלא. תלמיד מובהק לרבינו האדמו"ר המקובל ר' יעקב יצחק הלוי הורוביץ ה'חווה מלובלין' וחברו של האדמו"ר ר' יעקב יצחק רבינוביץ מפשיסחא המכונה 'היהודי הקדוש'). **אביו:** אדמו"ר רבי יחיאל חיים מאופלא (שימש כאב"ד באפטא, אופלא ואז'רוב. התמנה לאדמו"ר בשנת ה'תקצ"א באופלא אחרי פטירת אביו, ובסוף ימיו עבר לקראקא).

אימו: מרת חיה רחל (בת רבי אברהם שלמה מולדובה). **מרבתי:** האדמו"רים הגאונים ר' אברהם טברסקי מטריסק, ר' אלעזר הופשטיין מקוז'ניץ, ר' יצחק קצנבלוג מנשכיז, ר' מהר"ל מטאמאשוב. **נשותיו:** בתו של ר' אליעזר שלום (אב"ד שדליץ ופויטרקוב-זיווג ראשון), בתו של ר' אפרים פישל משטוקטשין (זיווג שני). **בניו:** האדמו"ר רבי אברהם שלמה מאז'רוב, האדמו"ר רבי אלטר משה דוד מטרלה והאדמו"ר ר' יעקב. **בתו:** מרת חווה (נישאה לר' ירחמיאל צבי רבינוביץ מביאלה-שדליץ). **מספריו:** יברכת טוב- על התורה (יצא על ידי בנו, האדמו"ר ר' אלטר משה דוד הלוי). רוב כתבי רבינו בנגלה ובנסתר נשרפו.

בתו של אחד מחסידי רבינו, שהתגורר בעיר הסמוכה לאז'רוב, חלתה בחודש אלול. מצבה החמיר ל"ע ומחלתה היתה אנושה. האב קרא לרופא ולאחר בדיקה קצרה קבע כי ימיה ספורים ואין רפואה למכתה. כששמע זאת האב, עזב את ביתו ונסע לבית רבו באז'רוב. כשהגיע לביתו של הצדיק, סיפר לו מה אירע וביקש רחמים בעד החולה.

רבינו השיב לו: "מאחר ואנו נמצאים ימים ספורים לפני ראש השנה, אנא הזכיר לי זאת לפני תקיעת שופר". האב המתין בכיליון עיניים לראש השנה ולפני תקיעת שופר ניגש לרבינו והזכיר את בתו לרפואה. הצדיק תקע בשופר ולאחר החג ניגש החסיד כדי לקבל ברכת פרידה. הצדיק בירכו והאיש עשה את דרכו לביתו. כשהגיע לשם מצא כי מצבה הרפואי של בתו הולך ומשתפר.

בני הבית סיפרו בהתרגשות כי בראש השנה שכבה הנערה במיטתה, כשהיא מעולפת למחצה. לפתע צעקה בקול גדולה: "הרבי פה, הרבי פה". היא פקחה את עיניה ומאותו הזמן החלה להתאושש ממחלתה הקשה. לשאלת בני הבית מדוע צעקה, סיפרה שכבר מצאה את עצמה עומדת לפני בית דין של מעלה. שם דנו במצבה האם להחזירה לעולם הזה או להשאירה למעלה וכבר עמדו לחרוץ את גזר דינה למות, אבל ברגע האחרון נשמע קול רעש גדול בשמיים: "הרבי מאז'רוב הגיע".

בית הדין קמו לכבודו ואף הושיבו את הצדיק בראש. לאחר שעיין הרבי בדינה, מצא הצדיק זכות כלשהי, והודיע שאינו מסכים לגזר הדין. לבסוף בית-הדין הסכימו להחזירה לחיים ולהוסיף לה עוד חמש-עשרה שנות חיים. לשמע הדברים הבין האב כי בתו הצעירה תיפטר בעוד חמש-עשרה שנים ומאחר והרבי נמצא בשמיים, קם האב, וחזר על עקבותיו לאז'רוב כדי לבקש מהצדיק לפעול עבורו שוב עבור בתו.

כשנכנס אל הקודש פנימה עמד וטען: "הלא בתי עלמה צעירה לימים, עדין לא הספיקה להינשא ולהוליד ילדים, איך תוכל להסתפק בחמש עשרה שנים? גם אם תינשא ותביא ילדים, הרי הם ישארו יתומים!". השיב לו הרבי בהחלטיות: "בת דינא, בטל דינא" (סנהדרין צה.). כוונת הצדיק היתה מאחר ונדחה דינה לזמן אחר, שוב אין לו קיום. את הסיפור סיפר נכדו הרה"ק האדמו"ר רבי משה יחיאל מאז'רוב זיע"א ובסיום דבר המעשה העיד: "פגשתי את אותה הבת שהסבא הצדיק פעל עבורה בארצות הברית כשהיתה זקנה מופלגת. היא זכתה לראות במו עיניה בנינים ובני בנינים". (מעובד מתוך 'בלבת אש')



המקובל הגאון חכם רבי ששון עבדול עזיז מזרחי זצ"ל - נולד בשנת ה'תרע"ד (1914). בצעירותו למד ב"מדרש בית זילכה" בעירק. משחר נעוריו ניכר שנועד לגדולות, גאון בנגלה ובנסתר. בהיותו כבן 13 שנים החל בלימודי תורת הקבלה. לאחר נישואיו נהג כמנהג בני עירו, ללכת וללמוד ברצף מצאת השבת ועד לערב שבת קודש, ורק לכבוד שבת היה מגיע לביתו, כאשר בכל לילות השבוע היה ישן על מחצלות בבית המדרש.

בשנת ה'תשי"ב (1952), בהיותו בן 38, עלה לא"י וקבע מקום מושבו בירושלים. ענוותן מופלג. אפילו שכניו לא הכירו בערכו וחשבו שמדובר באדם פשוט שאינו יודע כלום בתורה. נהג לשבת באחת מפינות בית המדרש שבישיבת "פורת יוסף" בלבוש פשוט כאחד העם, ולעסוק בתורה בעיון רב ובהתמדה מיוחדת. מידי פעם פנה בענווה למרן ראש הישיבה הגאון ר' יהודה צדקה זצ"ל והביע בפניו את קושיותיו. כך הכיר ראש הישיבה בגדלותו, ולאחר זמן קצר ביקש ממנו שילמד עמו בחברותא. בסוף לימודו עסק במזכירות כדי שיהנה מיגיע כפו.



במשך שמונה שנים התגורר רבינו עם אשתו בלונדון, הוא נסע לשם בכדי ללמד את בניו של הנדיב ר' סלימאן דוד ששון זצ"ל, שהיה ידיד אמת לישיבת 'פורת יוסף' (עפ"י בקשתו ר"י ר' יהודה צדקה זצ"ל). לאחר שובו לארץ נשאר בה עד יומו האחרון. **בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. בעל אהבת ישראל עצומה.** הצדיק לא זכה לזרע של קיימא. תלמידיו הקימו כולל אברכים 'ברכת ששון', כולל 'שמורת הבוקר' וכולל 'יום שישי'. נפטר בערב שבת הגדול, ז' ניסן ה'תשנ"ח (1998). חי כ-74 שנים. ציונו בבית העלמין סנהדריה שבירושלים.



אביו: ר' בנימין ציון. **אמו:** מרת צ'חלה. **אשתו:** מרת סעידה תחיה. **מרבתינו:** המקובל ר' יהודה פתיה זצ"ל. חכם ר' משה יהושע זצ"ל. **מתלמידיו:** המקובל הרב שמואל דרזי זצוק"ל. **חברותא:** ר' יהודה צדקה (במשך כ-30 שנים למדו יחד). **מספריו:** **באתי לגני** - קבלה (4 חלקים). ארי במסתרים - מסכת חיון.

ברכות הצדיק עשו רושם בשמיים. פעם נכנס לרבינו אדם, שהיה צריך לעבור ניתוח להוצאת אבנים מהכליות וביקש מרבינו ברכה, שהניתוח יעבור בשלום. להפתעתו המרובה אמר לו הצדיק בזו הלשון: "ויגל את האבן", וראה זה פלא, כשהלך לבצע את הניתוח ערכו הרופאים בדיקה נוספת טרם הניתוח, ולפליאתם הרבה גילו, שהאבן נעלמה כלא הייתה והלה חזר לביתו שמח וטוב לבב.

על העובדה שהרב ניחן ברוח-הקודש, יעידו הסיפורים הבאים: פעם באו לבקש מרבינו ברכה עבור אדם חולה מסוכן. בד"כ כאשר היה שומע זאת, היה רושם את שמו, ושם אימו ומתחיל להעטיר ולהתפלל עבור החולים. אולם הפעם שלא כדרכו התחמק ואמר: "בשביל מה נברך?". כל הפצרותיהם עלו בתוהו. כשיצאו מעם פניו **נודע להם, שכבר בשעה שבאו לבקש את הברכה - לא היה החולה בין החיים.** רק עכשיו הבינו למפרע כוונת רבינו באומרם: "בשביל מה נברך?".

בפעם אחרת, כאשר הגיע אברך חשוב לרבינו וביקש ברכה לזכות בזרע של קיימא, בירכו הצדיק בחום: "תזכה לזרע של קיימא", כך חזר הדבר פעמים מספר. פעם אחת כשבא אליו שינה רבינו את לשונו ואמר לו: "תזכה לבנים זכרים". ואכן ברכתו נתקיימה במלואה, **לאחר זמן קצר נפקדה אשתו בתאומים 'בנים זכרים' בריאים ושלמים.**

אהבת הזולת אצלו הייתה מופלאה ביותר. בעת שפקדו את ביתו אנשים לקבלת עצה וברכה, ישב ושמע בנחת והיה חש בצערו של היושב מולו, כאילו מדובר בצערו האישי. בחור ישיבה חשוב ניגש פעם לרבינו בבקשה, שיתפלל עבורו לזיווג הגון, שאלו לשמו ולשם אימו, ברכו ופטרו לשלום. לאחר מספר שנים הבחור עדיין לא התחתן ופגש שוב ברבינו וביקש ברכה לזיווג הגון, בהזכירו את שמו ושם אמו. תוך כדי דיבור הוציא רבינו דף מכיסו והראה לו, ששמו מופיע בדף, ואמר לו: "לפני מספר שנים היית אצלי וביקשת שאתפלל עליך לזיווג הגון, מאז אני עדיין מתפלל בעדך".

אברך תלמיד חכם הגיע לבית רבינו, וביקש ממנו שיתפלל עבור בנו החולה זמן רב במחלה מסוימת. לאחר מספר שנים פגש הבן ברבינו וביקשו שיתפלל בעבורו, נענה רבינו והשיב לו: "מאז שאביך היה פה, אני מתפלל בעדך ומזכירך בתפילתי".

ניצל כל רגע פנוי ללימוד התורה. נמנע מלהשתתף בשמחות אפילו של מקורביו, בגלל ביטול תורה. אפילו לא הסכים לשמש כסנדק, משום שזמנו היה יקר וחשוב. נהג במשך כל ימי חייו, ואפילו בימים שסבל מייסורים קשים, ללמוד במשך כל הלילה בשני לילות בשבוע: לביל שישי ובליל מוצאי שבת.

פעם אחת בבית-הכנסת התחולל ויכוח בין מספר ת"ח לגבי הלכה מסוימת. רבינו ישב בהצנע ולא התערב בוויכוח כלל. כשיצא מבית הכנסת בגמר התפילה, שאלו אחד מתלמידי חכמים: "מה כבודו אומר לגבי הלכה זו?", השיבו רבינו את ההלכה עם המקורות בספרי הראשונים והאחרונים בבקיות עצומה, וציטט מורחב של כל דבריהם. כששמע זאת הלה, פתח את כל הספרים שהזכיר רבינו ומצא ממש כדבריו. **עיקר התפעלותו הייתה, שרבינו ציטט מילה במילה את לשון ספרי הפוסקים.**

הגאון הרב סעייד גד הכהן זצ"ל - נולד במוצאי שבת ויום הכיפורים בשנת ה'תש"ד (1943) בעיר טיטואין שבתוניסיה למשפחת כהנים מיוחסים בשם משפחת כהן זבולון. נקרא בשם סעייד שפירושו מזל. בהמשך כשעלה לארץ הקדוש שינה את שמו לגד, שגם שם זה משמעותו מזל. כשהיה נער פחות מגיל 16 נשלח ללמוד את מלאכת השחיטה ועבר את מבחן העמדת הסכין כהלכתו. הוא חזר לביתו ללמוד את הלכות השחיטה עצמה. באותה שנה בחורף ירדו גשמי ברכה ואביו חשש לבריאותו ולכן הוא לא הסכים לשלוח את בנו שנית לג'רבא והוא לא הלך לקבל את תעודת הסמיכה.



ביום ראשון, ג' מנחם אב ה'תשכ"ד (1964) הרב עלה לארץ הקודש. בהתחלה התגורר באשקלון. לאחר מספר שנים עבר להתגורר בירושלים בגלל שחרד לחינוך בניו. התגורר בשכונת נווה יעקב עד יומו האחרון. בירושלים עמד מאחורי הקמתו וניהולו של ת"ת 'לחם הביכורים' ובית-הכנסת 'שער גד'. זמן קצר אחרי פורים נחלש חולשה גדולה והובהל לבית הרפואה, שם היה מאושפז כחודש עד יום פטירתו, שב"ק פרשת ויקרא, ז' ניסן ה'תשפ"א (2021). חי כ-78 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים.



אביו: רבי חמיני. **אמו:** מרת תיתה. **אשתו:** מרת ג'ינט (בת ה"ה יצחק צחייק הכהן, אחי אביו). **מרבותיו:** הגאונים רבי מעתוק מאזוז (רבו המובהק), רבי בנימין מקיקיץ דידי, רבי מרדכי סגרון ורבי חנינא בוגיד סעדון. **בניו:** הרה"ג ר' רונן (רו"מ 'לחם הביכורים'), הרב יגאל וארבע בנות. **מספריו:** **יברוך מרחיב גד** - ג' חלקים: תורה, תהלים, נ"ך ועוד.

גולת הכותרת של הרב זצ"ל היתה חינוך בני משפחתו. רבינו תמיד דאג, שילדיו יצאו מחוץ לביתם רק עם ליווי, כדי שלא ייווצר מצב שילדים אחרים ישפיעו עליהם לרעה. פעם אחת בנו, הרב יגאל הביט מחלון הבית לצפות בילדי השכונה כשהם משחקים כדורגל.

לפתע הוא הבחין כי אביו נמצא מאחוריו. להפתעתו הרבה הוא ראה כי עיני אביו זולגות דמעות. הבן הוריד את ראשו בהכנעה ונכנס לתוך הבית בפחד כשהוא חושב שעכשיו מצפה לו מנה הגונה. הרב בחכמתו הרבה השכיל לקרוא לפניו פסוקים בספר משלי בניגון המסורתי בקול נשנק כמתחנן:

"בְּנֵי, אֵל תֵּלַךְ בְּדֶרֶךְ אֲתֶם מִנַּע רִגְלֶךָ מִנְּתִיבֹתֶם. כִּי רִגְלֵיכֶם לָרַע יִרְצוּ וַיִּמְהָרוּ לְשֹׁפֵךְ דָּם" (משלי א', ט"ו-ט"ז). הדברים הספיקו לבן להבין כל ימי חייו שמשחק הכדורגל הוא הבל וריק ואין להתפעל ממנו כלל ועיקר.

בנו, הרה"ג ר' רונן, שאביו הרב התגורר תקופה מסוימת בשכונת גילה בירושלים סיפר כי היה לו שכן בחור צעיר, שהיה מדליק בשבת מוזיקה בקולי קולות ומחלל את קדושת השבת רח"ל, כך מידי שבת בשבתו היה חוזר ונשנה המעשה הרע הזה. יום אחד בימות החול הרב פגש את אותו בחור יושב על תל אבנים.

הרב התיישב לידו ושתק. הבחור אמר לו: "אני יודע, מה אתה רוצה. אני מפריע לך בשבת-קודש עם השירים". הרב אמר לו: "נכון". הצדיק התחיל לדבר איתו בנועם על מעלת השבת וקדושתה ועל העובדה כי השבת היא היום היחיד שהקב"ה נתן לנו לנוח בו. מאותו יום בכל השבתות חדל ופסק ממעשה זה והיה זה בבחינת לשון רכה תשבר גרם.

הרב בעל כורחו נאלץ ליטול חלק במלחמת יום הכיפורים במוצאי יום הכיפורים של שנת ה'תשל"ד (1973). כשהרב חזר מבית הכנסת לביתו, גילה על שולחנו צו שמונה שהורה לו לבוא למלחמה מיידית. הרב התפלל לה' שישחררו אותו משם כדי שיוכל לחזור לתלמודו. משמיים נענו לו, כאשר בצבא ראו שהוא אב לארבעה ואשתו לקראת לידה נוספת, הם התפלאו על כך שגייסו אותו. הקצין שחרר אותו מיד לביתו.

בכל מקום ששהה השרה תמיד אווירה של יראת-שמיים טהורה. בכל מקום שהגיע דאג שיהיה בית-כנסת לתפילה. כשהגיע לארץ ישראל הוא גר באשקלון. רבינו התפלל עם קהל עדתו יוצאי ג'רבא בבית-הכנסת 'אוהל משה'. כאשר הגבאי ר' מאיר חורי פנה לרבינו וביקש ממנו לקרוא בתורה, רבינו סירב בטענה שיש אחרים טובים ממנו. ר' מאיר לא הרפה ואמר לו, שאם לא יקרא בתורה - הם יאלצו לסגור את בית הכנסת.

מאותו היום רבינו התחיל לקרוא בתורה, כשגדול עומד על גביו הוא הגה"ק רבי חוויתו חורי זצוק"ל. כשהגיע לעיה"ק ירושלים ראה כי מתפללים רבים בבית-הכנסת שהיה מקלט והמקום צר מלהכיל את הציבור. הרב הלך ופעל אצל רב השכונה רבי משה בן אבו להשיג מקום גדול יותר כדי שגם הילדים הקטנים יוכלו לבוא (שלא יכלו לבוא מחמת הצפיפות והרב הצטער מזה מאוד). היום בית כנסת 'איש מצליח' בגילה עומד עד עצם היום בזכות הרב.

כשהרב התגורר בשכונת נווה-יעקב הגיעו לבניין זוג צעיר- שכנים חדשים. הרב קיבל אותם בסבר פנים יפות ודאג להם שירגישו בבניין החדש בנוח, כאילו הם ותיקים. לאחר שנכח לראות כי בבית הזוג לא היתה ספה, רבינו העניק להם ספה, שהייתה ברשותו ואילו לעצמו קנה ספה אחרת. לימים הרב עבר להתגורר בבית אחר באותה השכונה. כשהרב חלה, אותם השכנים לא ידעו שהוא חולה. באותו מוצאי-שבת שהרב נפטר החלטו אותם שכנים כי הספה 'עשתה את שלה' והחליטו לזרוק את הספה בדיוק ביום הפטירה. שעה קלה לאחר מכן הם שמעו את הכרוז המודיע על פטירת הצדיק ומועד הלוויה.

(התמונות והחומר באדיבות מכון 'ממלכת כהנים')

רבי מרדכי שפירא קצנלבוגן מנשכיז צ"ל: נולד בנישכיז בשנת ה'תק"ב (1742). בימי נעוריו עסק במסחר, אולם בעודו צעיר לימים נתמנה לרב בעיירה לעשנב, שעל-יד ברודי, משם עבר לרבנות קובל אח"כ ללודמיר ובסוף לנישכיז. **התפרסם כבעל רוח הקודש** וזכה להערצת אלפי חסידים. גדול בתורת הנגלה. כל ימיו ניסה להסתיר את עצמו. ענוותן. ומכל הארצות נהרו אליו עגונות. נפטר ב-ח' ניסן ה'תק"ס (1800). חי כ-58 שנים.

אביו: רבי דב בער מטולטשין (שלשלת היוחסין שלו מגעת עד אברבנאל ולמעלה בקודש). **אמו:** מרת גיטל. **ילדיו:** ר' יוסף (רבן של הרובשוב ואוסטילא), ר' יעקב אריה (רבה של קובל) ור' יצחק מנישכיז (ביתולדות יצחק). **מרבתינו:** ר' יחיאל מיכל (המגיד מזלוטשוב). **מתלמידיו:** הגאונים ר' אורי קלוגהויפט (ה'שרף' מקטרליסק) ור' קלמן קלונימוס (מקרקא, ה'מאור ושמשי') ועוד רבים. **מספריו:** **ירשפי אש-** מדברי תורתו.



הצדיק ר' נפתלי מרופשיץ שהה פעם שנה תמימה אצל הצדיק ר' מרדכי מנשכיז. פעם אמר לו הצדיק מנשכיז: "קום וסע לביתך!" אולם ר' נפתלי הפציר בו, שיניח לו להיות אצלו עוד. ולמרות שהצדיק סירב, ביקש ר' נפתלי מאשתו של הרבי מנשכיז, שתשתדל בשבילו אצל בעלה על מנת שיתיר לו להישאר עימו עוד. עשתה הרבנית כבקשתו והצדיק אמר לו: **"דרכי לשמוע לך ואעשה זאת גם עתה, אך הלוואי שלא נתחרט"**.

עברו כמה ימים, וכשהצדיק שהה בבית הכנסת, נכנס אדם זר. ר' נפתלי, שהיה אז במקום, **מיד ראה באותו אדם, שהוא מגואל בעבירות קשות**. לא יכול היה רבי נפתלי להתאפק ואמר לו: **"צא טמא! איך אתה מעז לדרוך על מפתן בית כנסת של הרבי?"** והאיש שנכלם מיד, ברח מהמקום.

הרבי מנשכיז, כשראה זאת, מייד גער ברבי נפתלי ואמר: "מה עשית?! לך מהר ותחזיר אותו!" וכשהגיע שוב לפניו אותו יהודי, קיבלו הרבי בסבר פנים יפות, שאל לשלומו והתעניין, מדוע אינו מגיע לעיתים תכופות יותר. **והיהודי השיב, שמעתה ינסה להגיע לעיתים קרובות ואף נתן לצדיק מתנות**.

כשיצא מלפניו סיפר הרבי מנשכיז לרבי נפתלי, כי היהודי הנ"ל היה יהודי תמים ושמור מכל עבירה, מחמת שהיה מאוד מקושר אליו. אולם כמה פעמים התעכב ולא יכול היה לבוא אליו, כפי שהיה רגיל ונפל בעבירה קטנה, ועבירה גוררת עבירה עד שהתדרדר מאוד.

והנה לאחרונה עלה במחשבתו- האם אלך לרבי? הלא בוודאי מיד יכיר בחטאי? ומצד שני - אם לא אסע, בוודאי אפול ברשת החטאים. כך הררה וחשב עד שהחליט ל"ע לכפור לגמרי, **אלא שהחליט, כי יבוא לפני פעם נוספת ועשה עם עצמו סימן, שאם אקבל אותו בסבר פנים יפות - אות היא כי יש לו תקנה, ואם לאו - חו"ח ייפרד לחלוטין מהיהדות"**.



"ומשום כך תבין", אמר הרבי, "מדוע ביקשתי לשלחך לביתך טרם בואו של יהודי זה. שהרי ידעתי, שהנך קנאי גדול בעבודת ה' וחששתי שבמצב זה אין הדברים מתאימים אלא **יש לנקוט בדרך של אהבת ישראל**, למרות שאדם זה חוטא גדול, מכיוון שרק כך יעלה בידינו לקרבו מחדש לדרך ה'".

מעשה ביהודי, שבא לפני ר' מרדכי מנשכיז וסיפר לו כי ל"ע מחלה קשה מקנת בתוכו. אמר לו הצדיק: **"ואצל הפרופסור מאנפולי כבר היית?"**, ענה לו: "לא הייתי אצלו". אמר לו הרב: "אם כן סע אליו, ובוודאי יעלה בידו לרפא אותך". שמע היהודי בקול הצדיק, שמח שמחה גדולה והבין, כי משם תבוא לו הישועה. שחר עגלה ואחר ימים אחדים וטלטלות בדרכים הגיע לאנפולי.

בהגיעו לשם ניגש הוא ליהודי הראשון שפגש ושאל אותו בהתרגשות: **"תגיד לי בבקשה, היכן מתגורר הפרופסור שלכם?"** - "על איזה פרופסור אתה מדבר?", הביט הלה בתימהון בפניו של האורח. ענה לו החולה: "על הפרופסור החשוב בעירכם ששמעו יצא בכל העולם". הביט היהודי בפליאה בהלך הזר ואמר לו: **"דע לך כי אין בעירנו שום פרופסור, שום רופא, יתר על כן, דע לך שאפילו חובש פשוט אין בעירנו!"**.

שמע זאת מיודעו ושאל: "ומה אתם עושים כאשר אתם חולים?", ענה לו היהודי: **"דע לך, אצלנו כאשר אדם חולה הוא עושה חשבון נפש על מעשיו, חוזר בתשובה והקב"ה מרפא אותו לאלתר!"**. חשב החולה כי רבינו טעה בדבריו ועל כן חזר החולה בצער אל הרב וסיפר: "רבינו, אין להם רופא, אין להם חובש, אין מי שמרפא אותם".

שאל אותו הרב: "ומה קורה, כאשר מישהו מהם חולה?", סיפר לו החולה שאכן הוא חשב על שאלה זו ושאל את האנשים הגרים שם: "הם עושים חשבון נפש על מעשיהם, לאחר מכן חוזרים בתשובה והקב"ה ברחמיו הרבים מרפא אותם". ענה לו הרב: **"ישמעו אוזניך, מה שפיך מדבר. כאשר הם חולים, הם חוזרים בתשובה, ורופא כל בשר שולח להם רפואה"**.

"ידעתי שאין להם רופא בעירם. שלחתי אותך, כדי שתוכל ללמוד מהם, כי לא רופא בשר ודם הוא זה שקובע מה ילד יום, ולא הוא יכול לקבוע אם יחיה האדם או ימות. אלא ברגע שיהודי מתפלל לפני אבינו שבשמיים וחוזר בתשובה שלימה - הקב"ה מיד מתמלא ברחמים ושולח עבורו רפואת עולמים".

רבי אריה לוי זצ"ל הידוע בכינויו 'אבי האסירים': נולד ב- ו' ניסן ה'תרמה (1885) באורלא, עיירה הסמוכה לביאליסטוק שברוסיה הלבנה. מידותיו הטובות, צניעותו, אהבתו את כל ברואי ה' וגמילות החסד שנהג עם כל נצרך היו מן המפורסמות בירושלים. חי בצניעות ובתנאים ירודים, סירב לכל הצעה של אוהביו שייטיבו את תנאי חייו.

ידוע כבעל חסד, נודע בכינויו 'אבי האסירים' מפני שהיה נוהג במשך כ-25 שנים ללכת לאסירים בבתי הכלא, כבר בתקופת המנדט הבריטי, לעודד את רוחם, ולכתוב להם מכתבים. בפרט נודע ביקוריו אצל אסירי המחטרות ועולי הגרדום. ביקר בקביעות גם בבית החולים למצורעים על מנת לעודד את יושביו.



בגיל צעיר מאוד עזב את ביתו וגלה למקום תורה. נדד משיבה לשיבה, למד בבריסק ובפינסק ונודע כמתמיד ועילוי. בשלב מסוים החליט לשים פעמיו לשיבת וולוז'ין המפורסמת, אלא שלא התקבל בגלל גילו הרך. לאחר מכן המשיך אחר מקום תורה והגיע למינסק. משם נסע לשיבת סלוצק בסלונים. בשנת ה'תרס"א (1901), עבר ללמוד שנה אחת בהלוסק, ולאחר שנה פנה שנית לשיבת וולוז'ין, והפעם התקבל כתלמיד.

עלה לארץ בשנת ה'תרס"ה (1905) ולמד בישיבת "תורת חיים". בשנת ה'תרס"ט (1909) הוסמך לרבנות על ידי ר' חיים ברלין, ר' שמואל סלנט ור' אברהם יצחק הכהן קוק. משנת ה'תרע"ז (1917) עד אחרית ימיו כיהן כמשגיח בישיבת 'עץ חיים' בירושלים. נפטר בערב שבת הגדול ט' ניסן ה'תשכ"ט (1969). ונטמן באותו היום אחרי חצות היום בבית העלמין בסנהדריה שבירושלים, ובכך נתמלאה צוואתו שלא להספידו (הן בשל קדושת השבת והן בשל חודש ניסן שאין מספידין בו). חי כ-84 שנים.



אביו: ר' בנימין ביינוש (היה יערן ולמדן). **אמו:** מרת עטיל. **אשתו:** מרת ציפורה חנה (בת ר' דוד שפירא). **בנו:** ר' חיים יעקב לוי. **מרבותיו:** ר' איסר זלמן מלצר.

מידותיו הטובות ומעשי החסד שעשה היו למושא הערכה עצומים וסיפורים רבים סופרו על פועלו ומובאים בשני ספרים - 'איש צדיק היה' ו-'צדיק יסוד עולם', שנכתבו ע"י הסופר ר' שמחה רז הי"ו. להלן מעט מן המעט מתוך הנהגות וסיפורים המעובדים מספרי הסופר:

רבינו כידוע היה מקפיד מקיום מצוות ובעיקר בהקפדתו המרובה במצוות הכנסת אורחים. יום אחד התדפק על דלתו אחד הגנבים שהיה כלא בירושלים ובאותו יום שוחרר, וסיפר לרבי אריה כי ביתו נמצא רחוק מירושלים, ואין בכיסו אף פרוטה להגיע לביתו, ולכן הגיע לרבי אריה לקבל ממנו דמי כיס כדי שיוכל לרכוש מאכלים ולהגיע לביתו.



קיבלוהו רבי אריה וזוגתו כאורח נכבד, העניקו לו סכום מסוים, ואף הוסיפו ואמרו לו כי לא יתירו לו לנסוע לפני שיסעד לבו. ה'אורח' נהנה מכל רגע במחיצתם, ובתום הארוחה אמר לו רבי אריה: "מודה אני לך על שביקרתנו, שעל ידך נזדמן לי במפתיע לקיים שתי מצוות חשובות: הכנסת אורחים וגמילות חסדים, אך אבקשך להיענות לבקשתי ולכבדנו בלינה אצלנו הלילה וכך תזכנו בקיום מצווה נוספת", וה'אורח' נענה מיד להזמנתו הנדיבה.



באשמורת הבוקר, כשהתעורר רבי אריה משנתו כהרגלו בקודש לתפילת "ותיקין", התברר לו שאותו 'אורח' גנב את גביע היין ופמוטי הכסף והסתלק לו. משסיפר ר' אריה את המעשה לרעייתו, אמר לה: "אני מוחל לו לאותו גנב במחילה גמורה כדי שלא יענש בגללי", ואף הוסיף וביקש ממנה: "הבה ונבטיח האחד לשני, שמקרה מצער זה לא ישמש כ'תקדים' ולא ימנע בעדנו מלארח גנבים בביתנו גם להבא".

על מידת התחשבותו בזולת ניתן ללמוד מהסיפור המופלא הבא: אחד מקרוביו של הצדיק נכנס אליו פעם בתחילת חודש אדר, ומצאו מונה שטרי כסף ומסדרם חבילות-חבילות. שאלו לפרש הדבר, ורבי אריה השיב: "כספים אלה ניתנו לי כדי לחלקם לצדקה, ואני מכין אותם לקראת פורים ובעזרת ה' אחלקם במועד זה לנצרכים ולנזקקים".

התפלא אותו קרוב ושאל את הצדיק: "הלוא העניים זקוקים לכסף כעת, ומדוע רבינו משהה את הכסף עד חג פורים?". השיב לו רבי אריה: "תראה, אם אתן להם עכשיו את הכסף, יתביישו בו שכן ירגישו שנותנים להם את הכסף בגין מצבם הכספי".

"אולם בחג הפורים, שבו שולחים מנות איש לרעהו ונותנים מתנות לאביונים - יתקבל אצלם הדבר בטבעיות, וכל זאת מבלי לפגוע בכבוד אותם עניים, ולכן מעדיף אני להשהות את הכספים ובלבד שלא יפגעו".



❖ **מאמרתיו של הצדיק:** "ירא שמים אמיתי הוא זה שאינו יכול לישון בלילות מדאגה שמא לא עשה באותו יום כדי להקל סבלו של יהודי מדוכא בייסורים".

מידותיו הטובות ומעשי החסד שעשה היו למושא הערכה עצומים וסיפורים רבים סופרו על פועלו ומובאים בשני ספרים - 'איש צדיק היה' ו-'צדיק יסוד עולם', שנכתבו ע"י הסופר ר' שמחה רז הי"ו. להלן סיפורים מתוך הספר: מספר נכדו, הרב דוד לוי: "מצב כספי דחוק היה דבר שבשגרה אצל סבא. פעם הזדקק סבא להלוואה דחופה. למרות שכל ימיו נמנע מלקבל הלוואות גם במצב שלא היה ברשותו ממון כדי מחייתו. יום אחד כשהגיעו מים עד נפש, והיה חייב סכום כסף בדחיפות, נאלץ לחרוג ממנהגו ולפנות לחנווני בשוק מחנה יהודה, **בידיעה כי בערב עתיד הוא לקבל את משכורתו, וכך יכול הוא להתחייב לחנווני כי עוד באותו היום יחזיר את חובו.** נענה אותו יהודי לבקשתו בנפש חפצה.

אותו יום ירד שלג. ככל שעברו השעות השלג הלך ונערם במהירות. לעת ערב משחפץ היה להשיב את ההלוואה, נערם שלג כבד. סיפר רבינו לאשתו את דבר המעשה ושאל: מאחר והדרך עד לבית החנווני היא מסוכנת בשל השלג. האם ילך עכשיו או ימתין למחר.. השיבה רעייתו: **"מאחר והבטחת כי תחזיר היום את כספו, עליך לעמוד בדיבורך ולעשות מאמץ עילאי לפרוע את חובך"**. כיתת רבינו את רגליו עד לאותה שכונה מרוחקת שבה התגורר החנווני. שעה ארוכה נאבק בעקשנות ברוחות המצליפות ובשלג הכבד שהצר את צעדיו. כשניגש לפתח הדירה, שמע מבעד לדלת את אשת החנווני מרימה את קולה כלפי בעלה באומרה: **"כיצד העזת להלוות לו סכום כה גבוה?! מי ערב לך שיחזיר לך? ואם לא יחזיר, מה נעשה?!"**. החנווני נשמע מתגונן כנגדה: **"סומך אני על רבי אריה שאם אמר כי יחזיר את הכסף היום, ברור לי כי יעמוד בדיבורו, ועוד היום יחזיר את הכסף"**. בעוד הקולות הרמים נשמעים למרחק, נקש רבינו בדלת. האישה כשראתה את רבי אריה אמרה לו: **"רבי אריה, בשביל הלוואה זו היה עליך לכתת את רגליך במזג אוויר זועף וקודר זה? וכי לא יכולנו להמתין עם הכסף עד למחר?..."**

○ יפר אחד מתלמידי הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל: **"בהיותי נער קטן, נמנית על תלמידי תלמוד תורה "עץ חיים". באחד הלילות, הופתעו הורי בראותם את רבי אריה ניצב בפתח ביתנו. בצהרי אותו יום, ניגשתי לחדרו של רבי אריה, ששימש כ"משגיח הרוחני" בתלמוד תורה בו למדתי, כדי לשאול אותו דבר מה. ביקשני רבי אריה בעדינות שאמתין לו קמעא, כי עסוק היה באותה שעה.**

"משהמתנתי שעה ארוכה ונוכחתי לדעת כי רבנו עסוק, הלכתי לביתי. בלילה, הופתענו, כאמור, לראות את רבי אריה סר לביתנו כדי לשמוע מה היה לי לומר לו. מתברר, כי נזכר ועלה החשש בלבו, שמא ציער אותי בהמתיני לשווא, ואני אך ילד קטן, ומחשבה זו הטרידה אותו. תמהו הורי ואמרו לו: "רבי אריה, וכי בשל כך היית צריך להטריח עצמך ולכתת רגליך בלילה להגיע אל בננו, והרי יכול היית לשאלו למחרת היום מה היה חפצו?". השיב להם רבי אריה: "רציתי להפיס דעתו של בנכם ולא חפצתי שיצטער בשל כך אף לילה אחד."

מאמרותיו של הצדיק: "אהבת הכבוד ושלוות הנפש אינן יכולות לדור בכפיפה אחת". (מתוך "צדיק יסוד עולם" - ר' שמחה רז עמ' 425).

האדמו"ר רבי חיים מאיר האגר מויז'ניץ זצ"ל- נולד ב-ט"ו כסלו ה'תרמ"ח (1887). האדמו"ר השישי לשושלת החסידית קוסוב-ויז'ניץ. נקרא ע"ש סבו ר' חיים מקוסוב (בעל 'תורת חיים') וסבו ר' מאיר מדז'יקוב. ממנהיגי היהדות חרדית. גאון בנגלה ובנסתר.

במלחמת העולם הראשונה עקר עם אביו לגרויסוורדיין (רומניה). בשנת ה'תרצ"ו (1936), לאחר פטירת אביו, החל למלא את מקומו כאדמו"ר מויז'ניץ בגרויסוורדיין ורבים שיחרו לפתחו. בשנת ה'תש"ד (1944) עם פלישת הנאצים הועבר לגטו, אולם הוא הצליח להימלט בטרם הועבר לאושוויץ. עם סיום המלחמה חזר לגרויסוורדיין. בשנת ה'תש"ז (1947- כחצי שנה לאחר פטירת אחיו, ר' אליעזר) עלה לא"י והתגורר בתל-אביב. לאחר שעבר לבני ברק הקים בה את שיכון ויז'ניץ. נפטר בערב שבת הגדול, ט' ניסן ה'תשל"ב (1972). חי כ-85 שנים. ציונו בביה"ק שומרי שבת בבני-ברק.

אביו: ר' ישראל ('אהבת ישראל'). **אמו:** הרבנית הינדא. **אשתו:** הרבנית מרגלית. **אחיו:** ר' אליעזר, ר' ברוך ור' מנחם מנדל. **בניו:** ר' משה יהושע (האדמו"ר מויז'ניץ ב"ב), ר' מרדכי (האדמו"ר מויז'ניץ במונסי, ניו-יורק בארה"ב). **בנותיו:** הרבנית ציפורה פרידמן (נישאה לר' ישראל בן-שלום פרידמן), הרבנית שבע ברכה ארנסטר (נישאה לר' משה ארנסטר נשיא קריות 'מאור חיים'). **מספריו:** **יאמרי חיים- ארבעה ספרים • ליקוטי אמרי חיים • מכתבי קודש ינר החיים**



השתתפותו בשמחתו וכמו"כ בצערו חלילה של כל בר ישראל הייתה ללא גבול. תיאר אברך, שנולדה לו בתו הראשונה כשלוש שנים לאחר החתונה, **ששמחת רבינו הייתה כל כך גדולה, עוד יותר גדולה משמחתו האישית**. סיפר אברך אחר: "קרובתי שתחי' הייתה מאוד חולה ל"ע ושהתה בביה"ח מאמצע חודש אייר ה'תשל"א (1971), ומצבה הלך והחמיר, ואני הייתי מזכיר את שמה פעמים רבות לפני רבינו ומרבה להפציר עבורה. ובחסדי ה' יתברך לערך באמצע חודש מנחם אב, נהפך לפתע מצבה לטובה, וחל שיפור מיום ליום, והרופאה, שטיפלה בה בבית-הרפואה אמרה לקרובתי: **אם המצב ילך כך הלאה וישתפר, אזי אני מקווה, שבראש השנה כבר תהיה בבית**".



"חותני צלצל לצפת, שם שהה רבינו, וביקש למסור לרבנו את הבשורה הטובה (רק לאחר מכן נודע שהשליח לא עשה את שליחותו ולא מסר לרבנו את הבשורה). ביום כ"א אב ה'תשל"א (1971) היו כמה ימי 'בין הזמנים' ככולל, אזי נסעתי לצפת אל הצדיק. בהיכנסי לקודש פנימה עם קוויטל, שאלני הרב: 'מה הסיבה שבאתי?' – עניתי, כי באתי ללא כל סיבה מיוחדת. אח"כ, למרות שחותני כבר התקשר לרבי להודיע משיפור המצב אצל קרובתי תחי', **מצאתי לנכון לחזור ולומר לרבנו, שבס"ד המצב משתפר והולך**".



ובאומרי את המלים הנ"ל, נתן הרבי שאגה, עד שכל המשמשים ונכדי רבנו שעמדו במרחק רב מחדר רבינו באו במרוצה לראות מה קרה, ורבינו ביקש שאחזור בדיוק את המילים, שהרופאה אמרה לקרובתי תחי'. אח"כ התחיל רבינו לברכני בצרור גדול של ברכות. לאחר מכן גער בי הצדיק באומרו: **"למה לא בישרת אותי מיד כשהגעת?"**. עניתי, שהייתי בטוח שמסרו לרבי את ההודעה הטלפונית של חותני. באותו היום עשו תגלחת (פאות) לנינו של רבינו הרה"ג דוד דוב בעריש ארנסטר שליט"א, כמו"כ הייתה באותו היום בצפת סעודת שבע ברכות של נכד רבינו, וכל מי שנכנס קידמו הרבי ואמר: **"קיבלתי היום בשורה טובה מאד, בשורה משמחת ביותר, אשת האברך... מצבה הולך ומשתפר, והרופאה אמרה לה: 'אני מקווה, שבראש השנה כבר תהיה בבית**".



ואמרו לי אז בנותיו של רבינו זיע"א, שהיו באותו המעמד (בתגלחת ובשבע ברכות), כי כאשר רבינו אמר להן בשמחה עצומה: 'האם שמעתן את הבשורה הטובה שקיבלתי?', הן היו בטוחות, שלרבינו כנראה הגיע מברק המבשר, שנולד לצדיק נכד או על אירוסי נכד. אגב, רבינו התמרמר מאוד, אם הזכירו לפניו חולה או כל צרה שלא תבוא, ואח"כ כאשר בחסדי השי"ת השתפר המצב, ולא הודיעו לו על השיפור.

○ יפר הרה"ח ר' יצחק אייזיק אדלר זצ"ל, (שהיה מהמקורבים ביותר לצדיק): "פעם חזרתי מחתונה בסביבות שתיים בלילה. כשעברתי ליד בית הצדיק פתחתי בשקט את דלת בית רבינו לראות מה שלומו (בשנים האחרונות ישן הצדיק בקומה ראשונה בפראווע שטוב עם אחד המשמשים). פתחתי מעט את החלון הקבוע בדלת הכניסה לחדר, וראיתי, שרבינו אינו ישן, מסתובב מצד לצד, ונאנח מפעם לפעם עמוקות".

הסקתי מזה שכ"ק רבנו אינו מרגיש בטוב. על כן פתחתי מעט את דלת חדר רבינו. הרבי הסתכל לעברי ושאל: "אייזיק, מה מעשיך כאן בשעה זו?" עניתי שחזרתי עתה מחתונה פלונית, ורציתי לראות, מה שלום רבינו. ענה הצדיק, שבס"ד שלומו טוב. אזי שאלתי את הרבי: "אם-כן מדוע אינו ישן והוא מתאנח כל כך?". ענה לי הרבי ואמר: "הנך מבין, אשתו של אברך פלוני צריכה לעבור מחר ניתוח, אומנם אין זה ניתוח רציני, אולם בכל זאת היא אמה לילדים קטנים, והקב"ה צריך לעזור שהכל יהיה כשורה ללא כל מכשול".

ממשיך ר' אייזיק ואומר: "אני משוכנע שגם האברך הנ"ל וגם אשתו ישנו באותו לילה רגועים, (כי ידעתי מקרוב על הסיפור והניתוח שהאישה היתה אמורה לעבור ללא רציני), אולם רבינו זי"ע לא ישן כל הלילה ונאנח עמוקות לעורר רחמים עליהם".

קרדיט תמונה: Unknown author רישיון CC BY-SA 3.0

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של הצדיקים או של הקברים
או אם לא שמנו את תמונת הצדיק או הקבר
יש לו תמונה שהוא צילם או שקיבל ממישהו ששהוא צילם ונתן לו את זכויות יוצרים
להשתמש בה ולא הוריד אותה מאתר באינטרנט, אנא שלחו למייל

PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה **PnineZadikim@gmail.com**

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
רפואת יהודה אריה בן רחל ברכה- רפואת הנפש ורפואת הגוף
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים, נחת יהודי מכל יוצאי חלציו וכן בחינוך הילדים